

i de Indtægter, det under en ustandset Virksomhed efter al Sandsynlighed vilde have havt.

Endnu skal Ministeriet her bemærke, at, naar der ovenfor ikke er taget noget Hensyn til Besparelser paa andre Conti, saasom Feu, Saisonsdoiveuxer, da ligger det i, at man er gaaet ud fra, at Personalet paa Grund af den stedfundne Standsning af Virksomheden ikke bør lide noget Tab i de det tilfikkrede Indtægter, og det saameget mindre, som der tidligere under albeles lignende Omstændigheder er ydet det Erstatning for Savnet af hine Indtægter.

Ministeriet antager saaledes, at det begjærede Tilskud ikke vil findes at overstige Billighedens Forordringer.

Hvad der endnu staaer tilbage at godtgjøre, er, at Theatret ikke selv har fremkaldt dets nuværende daarlige oeconomicke Forsætning. Ministeriet troer ved Nedenstaaende at kunne paavise, at dette saalangt fra er Tilfældet, at tværtimod Theatret i de 4 sidste Theateraar fra 1ste Juli 1859 under den nuværende Theaterbestyrelse i oeconomicke Henseende er gaaet ikke libet fremad, og at dets Underbalance ved Udgangen af Theateraaret 1863 hidrører fra Omstændigheder, som ikke i fjerneste Maade kan lægges Bestyrelsen til Last.

Ministeriet skal tilbagekalde i Erindringen, at indtil Udgangen af Finantsaaret 1857—58 gik Theateraaret parallelt med Finantsaaret.

I Finantsloven for 1858—59 omlagdes Theateraaret saaledes, at det fremtidig skulde gaae til 30te Juni, altsaa forlængedes med et Kvartal. For at der kunde tilflyde Theatret den til Forlængelsen af Theateraaret med et Hjerdingaar svarende Deel af Statens Tilskud med en Hjerbedeel, blev det ved Finantsloven for 1859—60 bestemt, at af Tilskuddet for 1859—60 skulde $\frac{1}{4}$, eller 12,500 Rb., tages til Indtægt i Theateraaret 1858—59.

Man synes herved at være gaaet ud fra den Forudsætning, at, saalænge Theateraaret vedblev at gaae til 30te Juni, vilde fremtidig $\frac{1}{4}$ af det følgende Finantsaars Tilskud blive at optage i det foregaaende Theateraars Regnskab. Men da ved Udgangen af Theateraaret 1858—59 Regnskabet viste en Underbalance af 30,000 Rb.,

og det for at dække denne blev vedtaget, at af Tilskuddet for det næste Finantsaar de $\frac{3}{5}$ (3: 30,000 Rb.) maatte tages til Indtægt i det foregaaende Theateraars Regnskab, blev forommeldte Bestemmelse ikke givet Lovskraft ved **S i d e n** af Bestemmelsen om Udbetaling af de $\frac{3}{5}$. Dette medførte saaledes, at den nye Theaterbestyrelse, der traadte til den 1ste Juli 1859, kom i det første Aar af dens Bestyrelsestid til at savne til Driften for Theatrets Virksomhed, hvad der svarede til Statskassens Tilskud for et Hjerdingaar eller 12,500 Rb.

Hertil kom, at, da Lov af 19de Februar 1861 gav Embedsmænd Ret til Sædomsfrivningstillæg, blev der til Afholdelsen af denne Ungift for Theatrets Vedkommende kun bevilget 15,000 Rb. Som Følge heraf maatte Theatret i Theateraaret 1859—60 hertil udrede 762 Rb. 13 $\frac{1}{2}$.
1860—61 . . . 4,426 — 54 —
1861—62 . . . 9,538 — 89 —
1862—63 . . . 8,644 — 33 —

ialt . . . 23,371 — 93 $\frac{1}{2}$.

men, efterat Rigsdagen ved Finantsloven for 1863—64 har bevilget det fulde Sædomsfrivningstillæg for Theatret, og da dette tør ansees støttet paa Erkjendelsen af, at denne Udgift ikke med Billighed kunde ventes afholdt af Theatret, antages det, at denne Udgift heller ikke i Fortiden burde have været Theatret paabyrdet.

Endelig har Theatret, da det savnede contante Midler til sin Drift, maattet hjælpe sig igjennem med midlertidige Forstrækninger, hvoraf selvsølgelig Renten maatte svares til det Institut, som fournerede Theatret med Pengene. Hertil er udredet:

Transport . . . 35,371 Rb. 93 $\frac{1}{2}$.